

Teď to vidím jinak

Příběh z doby předcovidové

Do třídy vchází učitelka a za ní holka.

Vlasy ostříhané na podivné mikádo, na sobě tričko s nějakým týpkem, džíny pomalované květinami a Conversky s podivným nápisem. Na první pohled se mi hnusí.

„Dobrý den, žáci, jak jste si všimli, máme tady nového žáka. Mohla by ses představit?“ řekne naše třídní učitelka Svobodová. „Ahoj, jmenuji se Šárka Krejčí, bydlela jsem v Bělé nad Radbuzou, ale teď žiji v Drnovicích a mám ráda malování, čtení mangy a Light novel a sleduji anime...“. Celá třída se rozesměje. Takže si ty džíny a boty malovala sama. „Anime?! Taková ztráta času, ještě řekni, že chodíš na karate a děláš ty kostýmy postav, a rozesměješ mě,“ řekne Tomáš a celá jeho parta jenom příkyvuje.

„Tak se uklidníme, Tomáši, a ty, Šárko, si běž sednout třeba k Nově.“. Zarazím se v půlce pohybu a kouknu na Anežku. Ona mi pohled oplatí a pokračuje v přípravě na test. Ta divná holka vezme svůj batoh a pomalým krokem jde k mé lavici. Položí batoh vedle lavice a sedne si ke mně.

„Nachystejte si sešity a učebnici na straně 27.“. Vezmu si sešit a učebnici a Šárka se ke mně nahne a pošeptá „Hele, můžeš prosím tu učebnici dát do středu, já si ji nechala doma.“ Posunu učebnici do středu lavice, napíšu datum do sešitu a začínám psát zápis na téma Sametová revoluce. Po poslední hodině odemknu skříňku, vezmu bundu a vyjdu ze školy.

Pomalou jdu na autobusovou zastávku a hledám kartu na autobus. Nikde ji nemůžu najít, najednou mi někdo zaklepe na rameno, já se otočím a vidím Šárku s mojí autobusovou kartou. „Tohle je asi tvoje. Vypadá to, že máme stejnou cestu.“ řekne a trochu se usměje. „Eh, děkuji...“ vykoktám ze sebe. Vezmu si od ní kartu, zvednu se a pokračuji s divnou holkou na zastávku. Na zastávce se mě zeptá „Hele, na jakou zastávku jedeš? Možná jedeme stejnou linkou.“. No to si ze mě dělá srandu? Zná mě ani ne den a už chce vědět moji zastávku? Dám jí zabijácký pohled, který každého odradí, chtít po mě odpověď, ale ona na mě upírá pohled člověka, co to chce doopravdy vědět. Zhluboka se nadechnu a odpovím „Na Autobusové nádraží...“. Ona se na mě podívá vykulenýma očima a řekne „Já taky!“ A sakra. Karma mi to teď vrací. Nestačí, aby se mnou každý den seděla, ale budu s ní jezdit i domů. S povzdechnutím řeknu, že to je doopravdy super a pokračuji ve scrollování Instagramu a koukání na mail. Když po deseti minutách dorazí autobus, postavím se do řady a čekám, za pár sekund ukazují řidiči kartičku. On jenom kývne a já pokračuji do zadní části autobusu a sedám si na prázdné místo. Vidím divnou holku vzít si lístek a jít mým směrem. Rychle sundávám batoh a dávám ho na vedlejší sedadlo, aby si tam nemohla sednout.

Ona si ale sedne ke staré paní Pokludové a začne si s ní povídat. *Co asi říká?* Zeptám se sebe v duchu. Zatím to nechám plavat. Další den ráno nastupuji do autobusu a vidím tam tu divnou holku. Šárku napomene mě moje svědomí a pomalu si jdu sednout na volné sedadlo. Z batohu vytáhnu sluchátka a mobil a pouštím si můj playlist na cestu do školy. Když později vystupuji společně se Šárkou, vidím její dnešní outfit. Na tričku má velké tiskací L ve fontu Cloister Black, na tom černou bundu s nějakými znaky, džíny má černé se zelenými listky a ptáčky, a nakonec ty bizardní tenisky ze včerejška. Prohlédnu si ten outfit a pokračuji v cestě do školy. Vejdu do ní, dám si kroksy a vycházím do druhého patra, do učebny informatiky. Tam vytahuji sešit a pouzdro a sedám si na lavičku před učebnou. Za pět minut vidím i Šárku.

Se zvoněním přichází náš suplující učitel a vcházíme do učebny. Přitom si všimnu, jak Tomáš strká do Šárky a ta skoro upadne ze schodů. Ona si utře nejspíš slzu a pokračuje do učebny. Posadím se vedle Tomáše a syкну na něj „Tak seš magor nebo už tvoje ego přerostlo Empire State Building?!“ On se na mě ušklíbne a zašeptá „Možná ano, možná ne, ale dnes to je vrchol její divnosti.“ *Magor, takže mu vůbec nevadí, že skoro zranil spolužačku.* Dobře, pustím se do formátování textu předem určeného a vidím Šárku, jak si s tím láme hlavu. Pomalu se zvednu, ale Tomáš mě chytne za zápěstí a řekne „Nedělej to, bude sranda, když to nezvládne.“ Já vytrhnu svoje zápěstí z jeho sevření, jdu pomalu za ní a zeptám se „Hele, nepotřebuješ pomoc?“ Ona se na mě podívá a řekne „J-Jo, nevím, jak naformátovat ty dva sloupečky.“ Požádám ji, ať se trochu posune a ukážu jí jak na to. „D-Děkuji za to, že jsi mi pomohla.“ Řekla a trochu se pousmála. Já se trochu ukloním a vracím se na své místo. Za chvíli to mám naformátované a jdu se kouknout na pinterest.

Do hledání zadám anime boys a projíždím obrázky. Když tu vidím toho týpka ze Šárčina trička. Je u něj napsané jméno i dokonce název anime. Jmenuje se Gojo Satoru a je z anime jménem JUJUSTU KAISEN. Potom mě někdo zatahá za rukáv mého Star Wars trička a já se za ním otočím. Je to Tomáš, co mi kouká přes rameno a šeptá „Ty taky!“ Podívám se na něj otráveným výrazem a ignoruji ho. Po vyučování jdu na zastávku. Ale když jsem před školou, uslyším, že za mnou někdo křičí moje jméno. Ohlédnu se a uvidím Šárku, jak s buchtou v puse si doobléká bundu, mává a běží ke mně. Cestou k autobusu nepromluvíme ani slovo. V autobusu není takový hluk jako ráno, ale pořád není slyšet nic, co mi řekne Šárka. Vystoupíme na hlavním nádraží a rozloučíme se. *Je celkem fajn* zašeptám a nastupuji do autobusu, co míří domů.

Takhle se to několik dní opakuje a potom přijde zase pondělí. Šárka si dnes nesesedne ke mně, ale k paní Pokludové a znovu si o něčem povídají. Snažím se jich nevšimat, ale začíná z toho být pořádná záhada. *Měla bych se jí na to zeptat?*

Nevím, ale zkusím se jí zeptat zítra. Podle mě zase bude potřebovat pomoc s informatikou a Tomášem.

Ráno se probudím, ale cítím se jinak. Zavolám mamce, ať mi řekne, co mám dělat. Ona mi řekne, že se mám jít změřit. 38°C...

Sakra. Nemůžu se zeptat Šárky na paní Pokludovou. Zahlásím mamce teplotu a ona mě musí omluvit ze školy.

Co budu dnes dělat? zeptám se sama sebe. Vezmu svůj notebook a napíšu do vyhledávače název toho anime. Po jednom díle hned hledám jiné anime. Ve dvě hodiny někdo zazvoní na náš byt. Vylezu z postele, s dekou na sobě sejdu dolů a otevřu dveře. Ve dveřích stojí Šárka s taškou na rameni a krabicí v ruce. „Ahoj Novo, dneska jsi nebyla ve škole tak jsem se nabídla, že ti donesu úkoly a cestou jsem se stavila v cukrárně a mám nějaké dorty.“ řekne a já ji pustím dovnitř. U nás v bytě si sedne na moji postel, já se zakryji peřinou a otevřu notebook. Když se načte vyhledávač, Šárka si všimne moji otevřenou stránku s anime a vykulí na mě oči. „T-T-Ty ses podívala na anime? Kvůli mně?“ zeptá se mě a já přikývnu. Všimnu si, jak se jí v očích zalesknou slzy a já ji nabídnu objetí. Ona se na mě vrhne a obejmeme mě tak silně, že se z toho rozkašlu. Šárka mě pustí a zeptám se jí, jestli nechce čaj. Přikývne, já se šourám do kuchyně a když už je uvařený, sedneme si na moji postel a povídáme si o tom, jaké anime jsem viděla a nějaké mi doporučila. A konečně mi vysvětlí „záhadu“ s paní Pokludovou.

Za týden jsem se vrátila do školy a učitelka nám zadala úkol napsat o něčem, co jsem si myslela a teď to vidím jinak. Já jsem napsala následující text:

Dříve jsem si myslela, že moje divná nejlepší kamarádka je z Marsu a nemůžu se s ní kamarádit. To se postupně během tří týdnů změnilo, protože i když se chovala trochu jako Kira, tak má srdce ze zlata jako Midoriya. Pomohla mi, když jsem skoro ztratila kartu nebo když jsem minulý týden nemohla do školy, povídá si se starou paní Pokludovou, která nikoho nemá, aby se necítila tak sama. Já jsem jí to oplatila svým přátelstvím. Podle mě, Šárka je ten nejmilejší a nejhodnější člověk, kterého jsem kdy potkala.

Podepsala jsem se pod to a odevzdala. Necítila jsem strach, že mě moji dlouholetí kamarádi taky odmítnou, ale vděčnost za moji novou kamarádku a její ztřeštěnost. Pokud tohle bude někdo číst, snad taky změní názor na nějakého člověka, který jen vypadá jinak než ostatní.

Izabela Janůšková 12 let